

Ількова елегія

Володимир Підпалий

А я його чекав, хоч знати,
коли він прийде, ще не знав...
Поміж садів білили хати,
грав коропами мутен став...

Ілля, проїхавши горою,
кілка вогненного забив
і хмар густою бородою
пів-обрію відгородив...

І заходився гарцювати –
і тут, і там, і навкруги.
І заходились малювати
по сивих спинах батоги...

Вони не слухалися – хмари.
Вони ставали на диби.
Вони, що вдень були отари,
кришили іскрами лоби...

І задкували, й хитрували,
шукали, як би утекти...
Вони свічками уставали,
згинали, наче лук, хребти...

Та він упорався із ними
і, натягнувши поводи,
сипнув дощинами рясними
і на поля і на сади.

Та натоптав грушеву люльку
міцним домашнім тютюном
і, до землі простягнувши руку,
він посміхнувся, як агроном...